

Daniel VIGHI

*Misterele
Castelului Solitude
sau despre singurătate la vreme de iarnă*

ROMAN

Capitolul II

Despre singurătate la vreme de iarnă

Intru în grabă pe coridoarele castelului și privirea îmi alunecă peste stucaturile cunoscute, peste tabloul cel mare de deasupra scărilor largi din lemn care scîrîie la fiecare pas, și văd deodată că tabloul ăsta are în el o cumînțenie, un fel de modernitate obosită care-mi aduce aminte de un altul asemenea, puțin fauvist, puțin expressionist, cu cîteva figuri pătrătoase și previzibile, un profil amintind vag de Nolde, o încordare primitivă a cefei și o vizualizare profundă a zbîrciturilor ca la Otto Dix, în autoportretul pe care l-am văzut aici la Stuttgart, toate amestecate cu un ceva anume care-mi amintea de tabloul intitulat *Cosași odihnindu-se*, reprodus în manualul de literatură din clasa a șasea, după stema țării și poza tovarășului Ceaușescu.

Nu e nimeni pe coridor, pe peretele din stînga mea, un mic abtîbild cu inscripția *desire*. E un pustiu mut prin preajmă, calm ca zilele din copilărie, cînd priveam buimac locomotivele din depoul de la Radna și decorul în care eram eu pe atunci : dealurile, Mureșul, parcul cu stejari al mănăstirii franciscane Maria-Radna le-am pierdut, nu le mai percep decît sub forma de abur încețoșat al

unor reverii scurte, luminițe neclare, iluminări anapoda pe coridorul castelului, la nici două zile de la noaptea de Revelion, cînd au curs, cu bucurie și entuziasm popular, rîuri de șampanie pe sub Poarta Brandenburgică, la Berlin, și pe Corso, la New York, și poate că la Radna, poate că și acolo a curs șampanie în cinstea noului an, „în mod sigur a curs“, mormăi și mi se arată o clipită profilul gleznei delicate a prietenei mele din liceu, îmi pare că plutește indecis prin pustietatea odăilor castelului, a cotloanelor, a scrumierei cu picior răsîndind prin preajmă parfumul stins al tabacului, al liftului mut, înțepenit undeva sub parter. Întîrziu indecis, înhămat la rucsacul cu alimente pe care le-am cumpărat la Lidl, și mă cuprinde un îndepărtat fior horror la gîndul caselor părăsite ca asta de față, acum în prag de an, sau nu, nu e așa, sînt buimăcit de tăcere, de fiorul respectiv și-mi pare că nu mai percep foarte exact trecerea timpului: e a doua zi a noului an, șampania și bucuria sînt de-acum istorie. Uite, nu mai tîrziu de azi-dimineață am citit pe internet cum că „Proprietarii casei din Londra a celebrului compozitor Georg Friedrich Händel plănuiesc o ședință de exorcizare, după ce două persoane au afirmat că au vazut o stafie bîntuind prin casă“. „Măi, măi, să fie chiar așa“, zic și fiorul vag revine în liniștea coridorului vegheat de tabloul martor al unei modernități cumiți. „Singurătatea caselor ăstora mari cheamă stafiile“, îmi murmur în barbă și-mi salt rucsacul cu alimente în spate și parcă nu-mi vine să intru în studio, singurătatea te împinge la lucruri dintre cele mai ciudate: prin oraș văd mulți oameni vorbind singuri, prin stațiile de U-Bahn și de S-Bahn, ca odinioară baba Ersilia, vecina noastră de pe strada Economilor din Radna, ea vorbea așa, de una

singură, și fostul ei stăpîn, domnul inginer Șișu, nu o putea suferi pe baba Ersilia, chit că erau ei amîndoi de aceeași vîrstă, adică aveau peste 75 de ani, dacă nu mai mult. Domnul inginer nu era cinstit în sentimentele lui, că baba Ersilia fusese slujnică în casa lor; cînd a venit regimul democrat-popular i-a luat domnului inginer Șișu toată averea, adică moșia, dealurile cu vii și crama de la șosea, și l-a obligat să-i dea casa cea mică, aceea de peste drum de biserica ortodoxă, în folosință babei Ersilia drept recompensă sau poate că drept pensie, așa cumva, că pe atunci lucrurile nu era prea clare în legătură cu ceea ce azi numim protecție socială.

„Și cu toate astea, ceva o fi cu fantomele care bîntuie prin case“, îmi spun, după ce isprăvesc de citit alt anunț de pe același site, care îmi spune că „Societatea The Händel House Trust se va folosi în acest scop de serviciile unui preot romano-catolic, ce va efectua exorcizarea chiar în dormitorul în care a murit, în 1759, marele compozitor“. „Măi, măi, să fie chiar așa“, zic și fiorul horror revine în liniștea coridorului, și-mi aduc aminte cum ne spunea nouă Păciură-bácsi, crîsnicul bisericii, cum s-a întors baba Ersilia după moarte, seara, la căsuța pe care i-a dat-o spre folosință regimul democrat-popular. Moș Păciură ne-a povestit cum domnul inginer, care a mai trăit cîțiva ani buni după ce baba pierise, auzea seara cum bodogănea stafia babei prin tîrnațul căsuței situate nu departe de aceea a fostului ei stăpîn și cum acesta, chiar dacă susținea că asemenea lucruri sînt povești pentru prunci necopți, n-a mai rezistat și și-a luat bastonul și a pornit într-o seară, șontîc-șontîc, spre casa bîntuită și s-a postat chiar în fața tîrnațului și a murmurat: